

Det är ljust på kalhyggena!

Om man avverkar skogen blir det ljust i landskapet en period. Kanske är det på det sättet som Sveaskogs tre chefer menar med att ”skogens framtid är ljus”. I den gamla skogen däremot, finns det växelvis både skugga och ljus. Mellan träden finns vackra gläntor där vi kan slå oss ner och njuta - trevliga platser där skogens volymproduktionsförmåga inte tillvaratas. Skogsgläntor har funnits i alla skogar, nära oss. Men i ett intensivskogsbruk finns inte plats för gläntor.

På lite längre sikt efter den ljusa epoken i kalhyggeslandskapet - då kommer en mörk epok när de täta monokulturerna sluts täta. Då har Sveaskog, och i synnerhet Sveriges kalhyggesminister Eskil Erlandsson fått som de önskat. De har matat den svenska skogsindustrin proppmätt med massaved. Industrin har fått mat i magen och pengar i kistan, inför sitt härtåg ut i världen för att genomföra ”Den svenska modellen” så som TV rapporterar att IKEA gör i Karelen och Stora Enso gör i Brasilien och Kina

Då har virkesproduktionsplanerarna verkställt ett landskap utan någon oavsiktlig glänta.

Sveaskog förklarar att man ska ta ansvar för biologiska naturvärden, och det är positivt att man tänker avsätta 20 procent av sina produktiva skogar. Det är en miniminivå som krävs enligt vetenskapen. Därför är det märkligt att det hela tiden kommer rapporter om att bolaget avverkat eller planerat avverka skyddsvärd skog. Serien fortsätter växa med åren: Dippavägen, Reurivare Ruttjebäcken, Nuorte, Svartberget, Kursuvaara, Lill-Huvberget, Muorkenäive, Råvvegielas, Hammarberget, Guorpaheden och nu senast är det sandtallskog på Pitholmsheden som Sveaskog slutavverkar trots att dess naturvärden drabbas. Ideella naturvårdare upptäcker ständigt nya fadäser, och ändå har vi bara sett en bråkdel av avverkningarna.

Artdatabankens chef Johan Bodegård konstaterar nu, att deras analys av tillståndet för arter knutna till skog är entydig. Generellt sett har det inte blivit bättre de senaste tio åren, inga väsentliga förbättringar kan utläsas för de flesta arter på rödlistan. Förlusten av biologisk mångfald fortsätter.

Det är också tragiskt att Sveaskog försöker slå mynt av det allvarliga klimathotet. Affärsidén är att avverka skog och anlägga snabbväxande trädplantager i Norrbotten, gödslade med avloppsslam från Stockholm (så blir staden kvitt den avföring som lantbruket inte vill använda). Avloppsslam kan innehålla läkemedelsrester, antibiotika, hormonstörande ämnen och tungmetaller, och vi vet inte i vilken grad de sprids till vattendragen eller i näringskedjan till jakbart vilt och andra djur. Den uppstressade tillväxten är tänkt att motivera att Sveaskog ska kunna sälja utsläppscertifikat till industrier, som då skulle tillåtas fortsätta med klimathotande utsläpp.

De tre cheferna undviker att ta upp hur illa det är med social hänsyn i Sveaskog, som förvaltar allas vår skog. Sedan Herman Sundqvists befordran till skogschef fortsätter bolaget att planera med inriktningen att avverka skogar mot lokalbefolkningars önskemål, från Valvträsk i Norrbotten 2004, till Byvalla i Dalarna 2011. Kanske vill man tränga bort ämnet, som aktualiserats av Maciej Zarembas utomordentliga artikelserie i Dagens Nyheter om skogsbruket, att skogsbolagen kör över människor.

Lars Andersson, ordförande i Naturskyddsföreningen i Norrbotten
Publicerad i Piteå-Tidningen 19 juni 2012 som svar på en debattartikel från Sveaskog

(<http://www.pitea-tidningen.se/debatt/artikel.aspx?ArticleId=6983860>)